

ринку, а також здійснювати заходи з метою підвищення інвестиційної привабливості з метою проведення матеріально-технічного переоснащення, що дозволить зберегти якість продукції за видами й забезпечить її безпечність.

Список використаних джерел:

1. Аграрна біржа // Матеріали офіційного сайту Аграрної біржі. [Електронне видання]. — Режим доступу : <http://agrex.gov.ua/about/>
2. Ахтариева Л.Г. Развитие региональной рыночной инфраструктуры в современных условиях (теоретический и практический аспекты) / Л.Г. Ахтариева, А.В. Богданов. — Уфа: УТАЭС, 2007. — 162 с.
3. Внукова Н.М. Управление развитием рыночной инфраструктуры: Методологический и организационный аспекты / Н.М. Внукова. — Х. : Форт, 1998. — 132 с.
4. Гуменюк О. О. Інфраструктурне забезпечення функціонування агропромислового ринку / О. О. Гуменюк // Інноваційна економіка. — 2013. — № 3. — С. 56-61. [Електронне видання]. — Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/inek_2013_3_13.
5. Інфраструктурне забезпечення ефективного розвитку ринку продукції АПК : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. ек. наук : спец. 08.07.02 – економіка сільського господарства і АПК / — Тернопіль, 2005. — 23 с.
6. Самсонова О.Ю. Функциональная дифференциация институтов производственной инфраструктуры регионального АПК / О.Ю. Самсонова // TERRA ECONOMICUS. — 2009. — Том 7. — № 1. (Часть 2). — С. 162-166.

Y. Ananiychuk . Infrastructural compositions agrarian market.

Summary

The materials considered and theoretically justified the essence and features of the development of the infrastructure of the agricultural market, reflected its components, revealed intermediary relations in the commodity agricultural market. The level of effective functioning of the agricultural market is defined.

Key words: agricultural market, infrastructure, agricultural exchange, agricultural sector

Баришевська І.В.

*Канд. екон. наук, доцент,
доцент кафедри фінансів, банківської справи та страхування,
Миколаївський національний аграрний університет
м. Миколаїв, Україна,
BaryshevskaIV@mna.u.edu.ua*

ФІНАНСОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ АГРАРНОГО СЕКТОРА ЕКОНОМІКИ

Досліджено фінансове забезпечення інноваційного розвитку у сфері формування суспільних і змішаних благ, що пов'язане з формуванням і використанням бюджету. Виявлено існування двох підходів економічного змісту фінансового забезпечення, кількісний (ресурсний) та якісний. Досліджено, що крім кількісних параметрів наявних ресурсів, важливим є їх розподіл та використання.

Ключові слова: фінансове забезпечення, формування, розподіл, використання.

Конкурентне становище країни у період адаптації до світових глобалізаційних процесів визначатиме наявність інноваційного потенціалу та ефективність його фінансового забезпечення.

Ступінь і динаміка розвитку інноваційних процесів — визначальний показник економічного стану країни, здатності до перетворень за допомогою створення, впровадження, поширення, практичного використання нової техніки, продукції, сировини. Він зумовлює потребу в пошуку потенційних фінансових джерел забезпечення інноваційної діяльності і реалізації інноваційних проектів.

Значну увагу фінансовому забезпеченню інноваційного розвитку аграрного сектора економіки приділяють увагу такі відомі вчені-дослідники, як І. М. Кобушко, С. І. Юрій, В. М. Федосов, П. Саблук та інші. Проте трансформаційні зміни як аграрного сектора так і фінансово-кредитних відносин в країні спонукають до подальших поглиблених досліджень цієї важливої проблеми.

В економічній енциклопедії під редакцією С. В. Мочерного фінансове забезпечення визначено як сума грошей на рахунку клієнта біржі з урахуванням прибутку або збитку за відкритими контрактами і комісії за цими контрактами, отриманої в разі їх ліквідації. Подане трактування є завузьке, адже фінансове забезпечення, за змістом, зводиться до суми грошей, що перебувають у розпорядженні підприємства [2].

С. І. Юрій, В. М. Федосов трактують фінансове забезпечення як формування цільових грошових фондів суб'єктів господарювання у достатньому розмірі та їх ефективне використання з виділенням п'яти основних елементів фінансового забезпечення суб'єктів господарювання: самофінансування; кредитування; бюджетне фінансування; оренда; інвестування [4].

Фінансове забезпечення інноваційної діяльності передбачає комплекс заходів, спрямованих на виконання таких завдань:

– формування джерел грошових коштів для фінансування інноваційної діяльності (на макроекономічному рівні — ВВП і його структура за доходами, видатками та цільовими фондами, форми перерозподілу ВВП, на

мікроекономічному рівні — виторг, доходи на основі виторгу, отримані зовні капітальні трансферти);

- формування джерел негрошових активів, операції з якими здатні забезпечити приплив і відтік грошей, зміну їх залишку;

- організація грошового обороту: регулювання кількості грошей, структури грошової маси, її забезпечення активами центрального банку, регулювання швидкості грошового обороту, інфляції та купівельної спроможності грошей;

- організація операцій з негрошовими активами, для забезпечення: зростання ВВП і зміни його структури, забезпечення обороту грошей, самозростання капіталу, вкладеного в економіку, здійснення інвестиційного та інноваційного процесу, розвитку конкурентоспроможності галузей та економіки загалом, формування інфраструктури (виробничої і соціальної), вкладення в людський капітал;

- організаційне забезпечення (формування суб'єктів господарювання як учасників фінансових відносин та організація взаємодії між ними);

- інституційне забезпечення фінансових відносин у вигляді правил, норм, правил регулювання та контролю, формування органів регулювання та контролю [1].

Фінансове забезпечення інноваційного розвитку у сфері формування суспільних і змішаних благ пов'язане з формуванням і використанням бюджету, включаючи цільові бюджетні фонди, а також формуванням і використанням позабюджетних фондів.

Фінансове забезпечення здійснюють через бюджет, позабюджетні фонди, систему обов'язкового і добровільного страхування, низку напрямків банківського кредитування (освітні кредити, житлові іпотечні кредити), доходи від банківських вкладів, індивідуальних інвесторів.

Як свідчить світова практика, система фінансового забезпечення ґрунтується на таких принципах:

- 1) чітка цільова орієнтація системи - забезпечення швидкого, широкого й ефективного використання сучасних науково-технічних досягнень;
- 2) логічність, обґрунтованість і юридична захищеність використовуваних прийомів і механізмів;
- 3) множинність джерел фінансування;
- 4) широта і комплексність системи, тобто можливість охоплення максимально широкого кола технічних і технологічних новинок і напрямів їх практичного використання;
- 5) адаптивність і гнучкість, що передбачають постійну спрямованість як усієї системи фінансування, так і її окремих елементів на умови зовнішнього середовища, що динамічно змінюються, з метою підтримки максимальної ефективності [3].

На сьогоднішній день, систематизуючи погляди науковців, можна дійти висновку про існування двох підходів економічного змісту фінансового забезпечення, кількісний (ресурсний) та якісний. Перший передбачає розгляд фінансового забезпечення як сукупності фінансових ресурсів. Якісний підхід, зазначає те, що фінансове забезпечення - це здатність, можливість створювати умови для формування та використання фінансових ресурсів. Кількісний (ресурсний) підхід не відображає в повній мірі зміст фінансового забезпечення, оскільки не визначає характеру взаємозв'язків та взаємодії між фінансовими ресурсами, що зумовлює втрату певної частини економічного змісту проаналізованого поняття. Досліджено, що крім кількісних параметрів наявних ресурсів, важливим є їх розподіл та використання.

Список використаних джерел:

1. Амоша О. І. Організаційно-економічні механізми активізації інноваційної діяльності в Україні / О. І. Амоша // Економіка промисловості. – 2005. - № 5 (31). – С. 15-21.
2. Економічна енциклопедія: у трьох томах. Т. 1 / [ред. кол.: С. В. Мочерний (відп. ред.) та ін.]. — К.: Видавничий центр «Академія», 2000. — С. 812.
3. Кобушко І.М. Шляхи покращення фінансування інноваційного розвитку в Україні з використанням міжнародного досвіду / І.М. Кобушко, Е.І. Гусейнова // Маркетинг і менеджмент інновацій. – 2011. – № 2. – С. 124–130.
4. Теорія фінансів: Підручник / [П. І. Юхименко, В. М. Федосов, Л. Л. Лазебник та ін.]; за ред. проф. В. М. Федосова, С. І. Юрія. — К.: Центр учбової літератури, 2010. — С. 94-95.

I. Baryshevska. Financial stabilizer of innovative development of the agricultural sector of the economics.

Doslojeno finansove zezhepechennya innovatsiyynogo razvitku spheri i formuvannya inililnyh i zmishanyh blessings, just like the formulations and budget for the budget. Viyavleno isnuvnyya dvogo pidkhodi ekonomichnogo zm_stu finansovogo zapepechennya, kilkisniy (resource) that yakisny. Doslojeno, so krim kilkisnih parametriv in the actual resources, important poz ix rozdopil that vikristannya.

Key words: finansove zezhepechennya, formavannya, rozpodil, vikristannya.

Булик О.Б.

*Канд. екон. наук, доцент кафедри міжнародних економічних відносин та маркетингу, Львівський національний аграрний університет, м. Дубляни, Україна
oksanabylik@ua.fm*

ПЕРСПЕКТИВНІ РИНКИ ЗБУТУ ВІТЧИЗНЯНОЇ ПРОДУКЦІЇ ПТАХІВНИЦТВА

Проаналізовано реальні можливості експортного потенціалу вітчизняної птахівничої галузі. Досліджено роль України та її місце у світовому експорті продукцією птахівництва. Розглянуто перспективні зовнішні ринки збуту продукції птахівництва.

Ключові слова: виробництво, ринок, продукція птахівництва, експорт.

Україна має досить сприятливі природно-кліматичні та географічні умови для розвитку сільського господарства і це та галузь, яка може залишитися найбільш стабільною і приносити постійний прибуток, а також забезпечувати продовольчу безпеку країни в умовах нестабільності геополітичної світової обстановки. Внутрішній ринок України насичений вітчизняною птахівничою продукцією. Тому логічним є пошук зарубіжних ринків збуту цієї продукції.

У 2013 Європейська Комісія ухвалила рішення про допуск продукції птахівництва з України до внутрішнього ринку ЄС (набуло чинності 21 лютого) [1]. Це рішення було ухвалене у відповідь на прохання України та після проведення Продовольчо-ветеринарним бюро Європейської Комісії інспекцій та виконання Україною отриманих рекомендацій. Зазначене рішення створило можливості для збільшення експорту української продукції птахівництва до ЄС. Європейський Союз є найбільшим світовим імпортером харчової продукції. Цей ринок характеризується дуже великим розміром завдяки 500 млн. споживачів із високою купівельною спроможністю і розвинутою інфраструктурою торгівлі. Водночас цей ринок відомий також дуже високими нетарифними бар'єрами.